

482. – Aperto ac claro sermone eos edoceant quid re vera a ieiunio excuset vel ab abstinentia. Et ne fideles in hac re seipsos decipiant consilium adhibeant prudentis Confessarii, et, si opus fuerit, medici vere christiani. Si autem de vera dispensatione res sit, recurrendum est ad Ordinarium, ut ipse servatis servandis provideat.

483. – Fideles praesertim clerici qui legitime a ieiunio vel abstinentia fuerint excusati vel dispensati, nunquam caeteris scandali occasionem praebeant.

484. – Dies quibus iuxta indulta a S. Sede concessa ieiunare tenentur omnes huius Provinciae ecclesiasticae utriusque sexus fideles (indis exceptis) sunt:

Omnes dies Quadragesimae, diebus Dominicis exceptis.

Vigilia Nativ. S. Ioann. Bapt., 23 Iun.

» Sanctorum Petri e Pauli, 28 Iun.

» Assump. B. M. V., 14 Aug.

» Omnium Sanctorum, 31 Octobr.

» Nativ. D. N. I. Chr., 24 Decem.

» Pentecostes.

Feria IV et VI et Sabbatum Quatuor Temporum. Tandem tempore Adventus, omnes feriae sextae et Sabbata.

485. – Indi vero ieiunare et abstinentiae legem servare tenentur, omnibus sextis feriis Quadragesimae, Vigilia Nativitatis D. N. I. C. et Sabbato maioris Hebdomadae (Const. *Trans Oceanum* Leonis XIII).

TITULUS V.

DE CULTU DIVINO EXERCENDO.

CAPUT I. — *De sacra Liturgia.*

486. – Nullus in ministerium ecclesiasticum cooptetur, quin plane noverit ritus sacros ac ceremonias, in eorumque fuerit executione rite versatus.

487. – Magistri ceremoniarum Ecclesiae Cathedralis munus est ne quidquam in divinis functionibus obeundis sacrae Liturgiae contrarium subintroducatur solerter invigilare. Ipsi autem testes Synodales abusum, qui forte irreperint et quorum notitiam habeant, fideliter Ordinario denuntiare tenentur.

488. – Quia Sancta Ecclesia Cathedralis omnium aliarum ecclesiarum dioeceseos magistra et exemplar esse debet, districte et in virtute sanctae obedientiae praecipimus ei cui, vel ex constitutionibus ecclesiarum cathedralium, vel ex consuetudine hoc onus incumbit, ut sedulo invigilet sacris functionibus, ne quid indecorum et contra sacros ritus admittatur; et praeterea quod in executione eorum quae praecepta sunt, omnia devote et rite fiant. Animadvertat etiam ac iuste prudenterque solita poena mulctet pecuniaria ad legitimum Praesidis Capituli arbitrium, eos qui vel non genuflectunt quando ita a Rubrica id praescribitur, vel genuflexiones non ita faciunt, ut genibus terram tangant, vel confabulationes tempore quo divina officia persolvuntur instituant, vel caput aut oculos continuo ad populum volvant: quod si incorrigibiles fuerint, Ordinario denuntientur.

CAPUT II. — *De Cantu et Musica.*

489. — Prae primis summopere commendamus studium et praxim cantus Gregoriani, qui est verus et proprius cantus Ecclesiae. « Hic cantus, ait Bened. XIV Encicl. *Annus qui*, cultui divino est adaptatus, et ad glorificandum Deum, mentesque sursum erigendas aptissimus, adeoque ut illius harmonia, si recta fuerit, castis auribus et cordibus piis maxime conveniat. »

490. — Mandamus ut in omnibus huius Provinciae ecclesiis cantus Gregorianus fiat prout in Editione ty-a SSmo Dño N. Leone XIII, litteris datis sub forma Brevis diei 15 Nov. 1878 continetur: « *ut sic*, ait S. Pontifex, *cunctis in locis ac dioecesibus, cum in caeteris quae ad sacram Liturgiam pertinent, tum etiam in cantu, una eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia.* » « Et omnes *animadvertere debent*, sunt verba S. R. C., *constantem esse Summorum Pontificum praxim ad nonnullos abusos tollendos persuasione magis quam imperatis uti voluisse: eo vel maxime scientes quod Rñi Locorum Ordinarii eorumque cleri verba exhortationis Summi Pontificis loco mandati pie et religiose interpretari solent.* » (Decretum S. R. C. diei 10 Apr. 1883).

491. — Musices vocalis figurata, quam Ecclesia permittit ea solummodo est, cuius graves piique cantus domum Domini decent laudesque divinas, et dum verborum prosequuntur sensum fideles ad pietatem religionemque magis excitantur; huic generali normae respondeat oportet quaevis musices figuratae productio, tum vero etiam cum vel organo, vel aliis musicis instrumentis consociatur.

492. — Cantus quem figuratum dicunt, quemque

organum pneumaticon concomitatur, huius indoli colligatae gravique harmonice respondeat. Musica vero quae instrumentis conficitur, cantum decore sustineant; nec illum fragoribus opprimant.

493. — Cum Ecclesiae Romanae lingua propria latina sit, haec una in compositione sacrae musices adhibenda est, ita ut lingua hispanica canere tempore quo Missa sive solemnis sive privata celebratur, necnon et tempore expositionis Sanctissimi Sacramenti districte inhibemus.

494. — Extra hunc duplicem casum ex consuetudine apud nos vigente permittantur cantus pii in lingua vernacula ab Episcopo rite examinati et approbati, non autem Hymni nationales, cantus vulgares, scurriles aliaeque huius generis omnino profana; quae nedum voce humana canantur verum nec solis instrumentis aut organo personentur.

495. — Omnino interdicitur in Templo Sancto quaevis musice vocalis theatrorum concentibus profanisve confecta, aut modis concinnata nimis levibus mollibusque, cuiusmodi sunt: *Gabalette*, ut aiunt: item melodiae monodicae recitandae *plus aequo* theatrorum more exaggerate: permittuntur tamen sive singulares (*arias*), sive inter duos (*duetto*), sive inter tres (*terzetto*), sive etiam inter plures voces musici concentus, dummodo melodiae sacrae indolem omnino retineant, atque cum reliqua compositione apte sint colligati.

496. — Quaelibet musice interdicitur in qua sacra verba etsi paucula, vel omissa, vel temere transposita, vel intercisa, vel nimis repetita, vel obscuro modo prolata, inveniantur.

497. — Nunquam liceat loco Gradualis, *Ave Maria*, vel aliam quamcumque antiphonam decantare, ubi

enim in musice figurata decantari nequeat, in cantu firmo canendum est, vel saltem modo semitonato, ut aiunt, et interea organa sive musica instrumenta pulsentur.

498. – Quilibet cantus interdicitur, cuius nimia prolixitas Officia divina ultra praescriptos limites protrahit: in cantu enim Hymni *Gloria in excelsis* et Symboli licet aliquantisper, non tamen nimium immorari; hoc vero nefas in Kyrie, Graduali, Offertorio, Benedictus, et Agnus Dei, quando nempe sacerdos et ministri stant rem sacram prosequuturi.

499. – Tempore consecrationis, elevationis et benedictionis cum venerabili Sacramento, nihil decantari potest, sed voces et organa omnino sileant; vel ad summum organum modo leni et suavi pulsetur.

500. – Interdicuntur item quaedam nimis artificiosae vocum inflexiones: necnon in musico concentu moderando, vel iis qui canunt aut sonant praecipiendo, rumorem peragi: sancto altari terga verti immodestae loquutiones misceri, aut aliud quidvis committi quod locum sanctum dedeceat.

501. – Severissime inhibetur sonitum in Ecclesia referre quamlibet partem vel, ut aiunt, reminiscentiam concentuum, qui in theatris, sive in drammate peragendo, sive in choreis sociandis dirigendisve, cuiuscumque generis sint fieri consueverunt.

502. – Interdictus est cantus quarumcumque Litaniarum in Ecclesiis, exceptis litaniis Sanctorum, Laurentianis et SS. Nominis Iesu (S. R. C. 10 Sept. 1863); ideoque haud decantentur Litaniae SS. Sacramenti neque Sacratissimi Cordis Iesu.

503. – Exemplar in vernacula lingua translatum horum omnium, quae de musice sacra statuta sunt,

affigatur in Choro omnium huius Provinciae ecclesiarum.

504. – Parochis enixe commendamus ut in scholis parochialibus cantus Gregoriani scholam instituant, ad hoc ut puerorum chorus efformetur in ipsius Paroeciae commodum.

505. Ut rite prohibitiones et statuta circa cantum et musicam effectum peroptatum efficacius sortiantur, praecipimus ut intra annum ab huius Concilii, promulgatione nullus Parochus aut ecclesiae Rector permittat executioni mandari nisi opera, quae in Catalogo ab Episcopo approbando contineantur.

506. – Episcopi singuli pro sua quisque dioecesi, adhibita opera peritorum in hac re, et ope catalogorum musices sacrae earum societatum S. Caeciliae, quae huic rei dant operam, quam primum indicem efformabunt, quem omnes tenebuntur prosequi.

507. – Opera vero musica, quae hucusque apud nos in usu fuerunt, vel deinceps edantur, ad trutinam revocabuntur a viris peritis ab Episcopo designandis.

508. Optandum sane est ut societates huiusmodi ad musicam sacram propagandam instituantur ac foveantur.

509. – Denique in omnibus quae musicam et cantum sacrum respiciunt prae oculis habeantur Breve Pii IX 30 Maii 1873, Breve SS. D. N. Leonis Papae XIII 15 Nov. 1878 et Decreta S. R. C. 26 Apr. 1883 et 7 Iul. 1894.

CAPUT III. — De celebratione Missarum.

510. — In memoriam revocamus sequentia verba S. Conc. Trid. circa dispositiones Sacerdotis Missam

celebraturi: « Quod si necessario fatemur, nullum aliud opus adeo sanctum a Christi fidelibus tractari posse, quam hoc ipsum tremendum Mysterium quo vivifica illa Hostia, qua Deo Patri reconciliati sumus, in altari per Sacerdotes immolatur quotidie: satis apparet, omnem operam et diligentiam in eo ponendam esse ut quanta maxima fieri potest interiori cordis munditia et puritate atque exteriori devotionis ac pietatis specie peragatur » (Sess. 22 de obs. in cel. Miss.).

511. — Memores sacerdotes esse debent nihil ex Rubricis Missalis Romani omitti aut immutari posse sine peccati culpa. Unde eos hortamur, ut non solum accurate totius Missae ordinem servent, sed etiam ut saltem semel in anno Missalis Rubricas et aliquod circa illas commentarium studiose perlegant.

512. — Curet omnis Sacerdos cum in ecclesia celebrat ut ultra medietatem unius horae communis Missa non protrahatur, ne taedio populum adstantem afficiat; et e contra nunquam, nequidem in privati Oratoriis, ita festinanter aut incomposite celebret ut tertiam horae partem non superet quamvis agatur de Missa defunctorum. Si quis vero Sacerdos minus quam viginti minuta in Missae celebratione impendant, a Rectore ecclesiae prudenter moneatur, et, emendatione non sequuta Ordinario denuntietur.

513. — Nulli sacerdoti extraneo Missam celebrare permittatur nisi Ordinarii licentiam in scriptis ostendat: si vero sacerdos peregrinus celebrare cupiens obiiciat sibi tempus non suppetuisse ad praefatam licentiam obtinendam, tunc ad eo Rector ecclesiae exigat proprii eius Episcopi vel Praelati licentiam.

514. — In sacristia uniuscuiusque ecclesiae praesto sit liber in quo proprium nomen et cognomen, rubri-

cam, diem et horam celebrationis consignare debeant Sacerdotes Sancta litantes, nisi Rectori Ecclesiae alias noti sint simulque nulli suspicioni subiecti. Ceterum singulorum Episcoporum erit opportunis remediis providere si quando in aliqua Ecclesia vel in Ecclesiis alicuius loci haud serventur cautelae necessariae ad sacerdotes debita facultate carentes arcendis a celebratione Missae.

515. — Missis celebrandis in festis de praecepto is ordo adhibeatur, ut pro populi commodo plures simul Missae non celebrentur, sed debito intervallo distribuuntur (Conc. Mex. III, Tit. De Cel. Miss. § IX): imo optandum esset ut in ecclesiis vicinis Missae ita alternatim celebrentur, ut eadem hora simul Sacrum in pluribus ex iis non peragatur.

516. — Mendicis non nisi extra valvas ecclesiae et extra tempus Missarum liceat, non tamen nimis elata voce, eleemosynas quaeritare.

517. — Congrum omnino est ut in singulis ecclesiis Missae statis horis celebrentur, atque tabella ad valvas affigatur, qua fideles de horis quibus Missae celebrabuntur certiores reddantur.

CAPUT IV. — *De Officio Divino.*

518. — Cum clerici in sacris constituti, beneficiati omnes et religiosi utriusque sexus solemniter professi sub lethalis peccati poena tenentur ad quotidianam Officii divini recitationem, Breviario Romano et proprio uniuscuiusque Ordinis diligenter sese accommodent.

519. — Conentur itaque strictissimam hanc obligationem distincte, attente ac devote adimplere, nec faciles se erga seipsos gerant, quominus se ab huius

sacri debiti solutione excusent, memoresque sint S. Brunonis Carthusiensis effati: « Spiritus Sanctus non vult accipere id quod non debes, neglecto eo quod debes. »

520. – In divini Officii recitatione tam publice quam privatim standum est Direciorio dioecesano, quod etiam in casibus dubiis sequendum est, nisi error sit manifestus (S. R. C. 23 Maii 1835).

521. – Parabitur nova editio Supplementi ad Breviarum Romanum usui huius Provinciae accommodata et a S. R. C. approbata, in qua, exceptis officiis quae in corpore Breviarii inserta sunt, alia omnia quae in hac ipsa Provincia recitanda sunt, inveniantur.

SECTIO SECUNDA.

De administratione sacramentorum et sacramentalium.

TITULUS I.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

522. – Sacerdotes, praecipue animarum curatores, opportune fideles doceant Sacramentorum naturam, necessitatem, virtutem, caeremoniarum significationem eximiosque fructus exinde promanantes si debitis dispositionibus suscipiantur.

523. – Sancta sancte sunt tractanda: Ecclesiae igitur ministri indesinenter meditentur officii sui dignitatem, maxima cum veneratione Sacramenta perficiant, ac non nisi conscientia pura ad ea conferenda accedant, tamquam fideles mysteriorum Dei dispensatores.

524. – In Sacramentorum administratione omnia et singula, à Rituali Romano praescripta, adamussim et magna cum attentione observentur: in administratione autem SS. Viatici et in nuptiarum celebratione iuxta regionis nostrae probatissimam consuetudinem ritui Ecclesiae Toletanae standum erit.

525. – Caveant Sacerdotes ne in Sacramenti confectione materiam vel formam adhibeant quae ipsum